

skjærer og borttager et Stykke af Regnbuehinden og fjerner derpaa den saakaldte Krystallindse. Det er gjort i tredive Sekunder . . .

»Men Menneske dog! det mindste I skjælver, er Øjet jo ødelagt.«

Just derfor gjælder det om ikke at skjælve. —

»Og I kan saadan ganske rolig arbejde derinde i Øjet og uden at . . .

Det maa vi. —

»I har intet Hjerte.«

Der har vi Kunstneren igjen; for ham er Hjertet det Samme som Nerverne. Hvem siger Dig, at vi, naar vi kommer med vort Instrument til Øjets fine Membraner, ikke føler, at nu skal vi enten bringe Dag eller Nat, — et tvivlsomt Lys eller et evigt Mørke? Men denne Følelse maa være mandig; vi maa ikke alene være os vor Pligt bevidst, men vi maa, naar Øjeblikket er der, med fornøden Energi rask skride til Handling. Lader vi os gribe af Ængstelse for et Uheld, der rammer os, for den Smerte, vi maa foraarsage, eller for den Ulykke, vi kan afstedkomme, saa er vi fortabte. Ingen Toven, ingen Uro: vi maa være Mænd . . . ja, se saaledes, paa denne Maade har vi Hjerte. —

»Godt, godt! Bliv ikke vred! kom nu tilbage til Roger igjen, som Du altsaa havde anbragt i denne Lænestol.«

Operationen var ledsaget af Uheld: Øjet vedblev at vibrere og undveg stadig Operateurens Instrument. Patienten stred imod i stedse voksende Angst.

»I havde ikke bedovet ham?«

Kloroformen var neppe kjendt paa den Tid, og selv nu anvender jeg den ikke gjerne; thi jeg forlanger, at den Syge efter Operationen skal være i fuldstændig Ro, og jeg frygter en heftig Opvaagnen. Saasart Indsnittet var gjort, sitrede Drengen uvilkaarlig, og denne Bevægelse udvidede Saaret; Glasvædsken trængte strax frem, og Krystallindsen forsvandt i Dybden af Øjet. Faren var virkelig overhængende; der maatte søges paa Maa og Faa efter Lindsen med en fin Selveurette, og hurtig, hurtig, thi blev Vædsken ved at rinde, var Øjet tabt. Ja, i saadanne Øjeblikke er det, at vi, der, som Du siger, ikke har Hjerte, undertiden mister Besindelsen. Man kunde vædde Hundrede mod En paa, at det stakkels Øje bogstavelig talt vilde svømme hen i Taarer. Et Øjebliks Svaghed, ja, den blotte Opstaaen af en af disse pludselige Følelser, der kan faae os til at standse paa Halvvejen, — og det stakkels Barn vilde aldrig mere kunde have skimtet disse blege Lys, til hvilke jo dog Haabet klamrede sig. — Jeanne laa paa Knæ foran ham, holdt ham i Haanden og sagde til ham:

Mod, kjære Roger, Mod. —

»Skynd Dig lidt mere; fandt de saa omsider den ulykkelige Lindse?«

Ja, ved Hjælp af Jeanne, der havde bevirket, at Patienten nogle Sekunder sad ubevægelig. Men glæd Dig ikke for tidlig; det er efter Operationen, at Faren begynder. Kommer han til at se? spurgte Jeanne Doktoren, der svarede højt: »Jeg haaber det,« men hviskede til Fa'er Braun: »Jeg troer det ikke.« — Han sænkede Rogers Øjelaag, lagde en Charpiklump udenpaa det og fastgjorde denne ved Hjælp af en Bandage, der blev slynget syv Gange omkring Hovedet; derefter blev Patienten baaren ind i et mørkt Værelse, lagt hen paa en Seng, og i tre Dage og tre Nætter skulde han forholde sig fuldstændig rolig. Efter denne fortvivlede Kamp med Sygdommen og den Syge, kunde man befrygte det Værste: Tabet af Glasvædsken, Suppuration, Iritis og mere til. Roger havde endnu ikke viist Tegn til, at han kunde se. Han var end ikke bleven forbauset over den Strømning af blaaligt Lys, som i første Øjeblik blænder de Opererede, som om de med Et var blevne revne bort i en bengalsk Ild. — Hvorledes vilde det gaa? Vilde han undgaa disse Skjær, hvorpaa det Hele kunde strande, og vilde han komme til at se, efter at han havde undgaaet dem? Vanskelige Spørgsmaal, som hverken Doktoren eller Direkteuren havde kunnet besvare. —

»Naa! hvad skete saa da?«

(Sluttes.)

Den katolske Kirke i Aarhus.

Naar man i gamle Dage kom sejlene paa Aarhus Bugt og kastede Blikket ind mod Byen, faldt dette altid i en Linie, der dannedes af Domkirkens gamle »Hat« og Frue Kirkes Spir. Nu er det anderledes: Linien er brudt og forandret, idet et tredje Kirkespir tillige drager Øjet hen til sig, og Domkirkens »Hat« er bleven forvandet til et mægtigt Spir, paa hvilket den øverste Lilie af Korset paa Fløjstangen sidder 284 Fod over Kirkens Grundflade.

Det nævnte tredje Spir tilhører den nye katolske Kirke, der er bygget i Ryesgade, tæt ved Statsbanegaarden, og Søndagen den 5. December efter en foreløbig Indvielse toges i Brug. Dens Taarn naaer ikke saa højt tilvejs som Domkirken, men har dog en Højde af 170 Fod; det har paa Siderne et Trappetaarn og et Kapel eller Vaabenhus, af hvilke det første danner Sideindgangen, det andet er Døbekapel. Mest iøjnefaldende er den smukke Afvexling af Mursten og Sandsten. Portalen er rigt smykket, skjøndt den foreløbig maa savne fem Statuer.

Ved Indtrædelsen i Kirken gennem Hovedindgangen har man foran sig et imponerende Rum med tre gothiskhvælvede Skibe, af hvilke Højskibet er 50 Fod højt. Det hviler paa sex tykke Piller af Sandsten og fire tilsvarende Halvpiller, og imellem de førstnævnte staa paa hver Side fire Par slanke Søjler, ligeledes af Sandsten, bærende dels Sidehvælvingerne, dels Udfyldningen i de Buer, der strække sig fra en større Pille til den næstfølgende større Pille. Alle disse Piller, Søjler og Buer m. m. have omtrent 60 Kapitæler, Konsoller og lignende, Alt forskelligt: »stiliseret« Løvværk og Blomster afvexle med Engle og Djævl, Drager, Fugle og andre Dyr. Mange af disse Dyr ere Symboler og betegnede enten en Dyd eller en Last. Strax ved Indgangen findes en skrivende Engel og ligeoverfor en skrivende Djævel. Den første synes at skulle optegne de Indtrædendes fromme Tanker og Bønner, den anden alle adspredende og onde Tanker. Over de større Piller staa kolossale, 6 Fod høje Statuer under prægtige Baldakiner, prydede med talrige gothiske Blomster; blandt Statuerne, hvoraf kun sex ere færdige, er Byens Patron, den hellige St. Clemens. For at gjøre Afvexlingen større ere de ovenfor omtalte Udfyldninger mellem Buerne prydede med Medailloner i Stenrammer, 6 Fod i Gjennemsnit. Den ene Bue er ikke udfyldt, for at give Plads til Orgelet, der skal opstilles i Nærheden af Koret; i denne Bue vil der blive anbragt syv Medailloner, der skulle fremstille de syv Sakramenter.

Kirken skal have tre Altre, hvoraf de to Sidealtre prydes med Billedstøtter af Gudsmoder og den hellige Joseph. Hovedaltret er indviet til »Jesu Hjerte«; det er et sandt Mesterværk af Snedker- og Billedskjærerarbejde. Selve Alterbordet er udhugget i Sten. Kommunionbordet, Prædikestolen og Kirkestolene ere ligeledes udsøgte Arbejder. Hele Kirkegulvet er belagt med Mettlacher Tæppeliser, og navnlig er Korets Gulv meget smagfuldt og kostbart. Hvad der dog mest tiltrækker sig Opmærksomheden, er Vinduerne med deres Glasmalerier; intet Vindue har hvidt Glas, men næsten alle Ruder ere af det saakaldte Kathedralglas, der er uigjennemsigtig, men dog lader meget Lys gaa igjennem sig. I Højskibet dannes Vinduerne af saakaldet Fletværk eller Kathedralglas i forskellige Farver, de øvrige Vinduer indeholde enten Tæppemalerier eller kirkehistoriske Malerier. Det største og smukkeste Vindue, der skal vende ud til Ryesgade, kan imidlertid ikke ventes for til Foraaret; foruden det danske og det pavelige Vaaben vil det fremstille paa venstre Side: »Harald Klaks Daab ved Erkebiskop Ebbo i Mainz' Domkirke« og paa højre Side: »Den hellige Ansgar, der af Pave Gregor IV sendes op til Danmark«. Baade Ansgars og Pavens Billeder skulle have Portraitlighed.

Kirken er bygget efter Udkast af Arkitekt Franz Schmitz i Köln, en dygtig Kunstner, der i mange Aar har været Arkitekt ved Domkirken i Köln, om hvilken han har udgivet et meget omfattende Værk. Bygningens Udkast er udført under Ledelse af Murmester Madsen og Tømmermester Tandrup i Aarhus. Kirkestolene ere forfærdigede efter Arkitektens Tegning i Snedker Brodersens Værksted i Aarhus, ligesom de fleste af Billedhuggerarbejderne ere udførte der i Byen.

Det vil endnu være nogle Aar, forinden den nye Kirke staaer fuldfærdig, smykket og malet saaledes som det er paatænkt. Paa omstaaende Tegning sees tilvenstre for Kirken den Bygning, som tidligere benyttedes til Kirke; i de to nærmeste Bygninger til højre for Kirken er den katolske Skole. Kirkens Opførelse har kostet store Summer — Summer, der langtira staa i Forhold til de aarhusianske, eller vel endog til alle jydskes Katholikers Antal. Der fandtes efter Folketællingen d. 1. Februar iaar 195 Katholiker i Aarhus. Kirkens Opførelse i sidstnævnte By har imidlertid ført et Gode med sig, idet Tanken om en tredje luthersk Kirke er bleven stærkt opfrisket ved den og nu er saaledes fremmet ved private Bidrag, at dens Tilblivelse, saasart det forønskede Bidrag fra Statens Side opnaaes, snart vil blive Virkelighed. Den vil blive opført i Aarhus' nu saa stærkt bebyggede Forstad Frederiksbjerg.

Paa Juleudstilling.

I Begyndelsen af December faaer Østergade Feber. Pulsens slaaer hurtigere, Boutiksvinduerne skinne med stærkere Glands. Det er ikke længer den jævnt glidende Strom, der stiger mellem 2 og 4 og saa henad Aften tørrer ud som en Bæk i Sommertiden, men en rastløst ilende Elv. Ind og ud af Boutiksdørene skyller Højvandsbølgen, førende større eller mindre Pakker med sig paa sine urolige Vande. Dørklokkerne kime, Kommiss'erne springe, Gasblussene flimre, Folk skubbes og puffes, Omnibusserne rulle afsted med deres tunge Ladninger, og først i den sene Aftentime synker Gaden hen i et Slags urolig Feberdvale, fuld af Juledrømme og Terminsmarerid.

Paa denne Tid af Aaret er det slemt at have Hastværk og dobbelt slemt at løbe lige i Armene — som jeg gjorde — paa Fuldmægtig Ankensen. Ikke fordi jeg vil sige noget Ondt om Ankensen. Tvertimod, Ankensen er det skikkelige og godmodigste Menneske, jeg kjender. Hans medfølende Hjerte er i den Grad blødt, at han vilde synes, det var Synd at gribe og afstraffe en Tyv, selv om denne i selvsamme Øjeblik havde stjaalet baade Penge, Uhr, Brystnaal og Lømmetørklæde fra ham. Ankensen mener, at Alle gjøre Alt i den bedste Mening, og at alle Ulykker og Forbrydelser fremkomme udelukkende ved uheldige Misforstaaelser, hvori Ingen har den allerringeste Skyld. Men dette Humanitetens og Menneskekjærlighedens Pragtværk har en meget uheldig Egenskab. Han kan aldrig beslutte sig til Noget. Jeg troer egenlig, han havde havt Lyst til at blive Officier. Af lutter Raadvildhed tog han istedetfor juridisk Examen. Han antog saa, at han vilde blive Sagfører, men en skjøn Dag var han Volonteur i et Ministerium. Hvordan han var kommen der, er ham selv en uoplyst Gaade, men mellem hans Venner gaaer der et Sagu om, at hans gamle Onkel, Etatsraad Mikkelsen, en Dag tog ham ved Armen, trykkede ham ned foran en Pult og fortalte ham, at nu var han Volonteur i Ministeriet. Saa blev Ankensen ved at være Volonteur, til han en Aften, et Aarstid efter, gik iseng som Assistent og derefter en Morgen, fem Aar senere, vaagnede op som Fuldmægtig. I Mellemtiden var der dumpet en Arv ned til ham, og han kunde nu have henlevet Resten af sine Dage i sorgløs Humanisme og Menneskekjærlighed, men saa hændte »det Vidunderlige«: Ankensen blev forlovet. Herom fortæller Legenden: — dog nej! Legenden er altfor utrolig til at fortælles til andre Læsere end dem, der endnu tro paa »den store Bastians« og »Kapitain Gullivers Præfater« og lige ere begyndte paa »Grimms Eventyr« og »Robinson Crusoe«. Kun saameget tør jeg røbe, at Forlovelsen fandt Sted paa et Karneval og muligvis egenlig heroede paa en Forvexling af de Paagjældendes Identitet.

Da jeg løb i Armene paa Ankensen, stod han netop i den sørgeligste Tilstand af haabløs Raadvildhed og stirrede ind i en Boutik med Attraper. Hans første Ord vare: »Jeg kan slet ikke finde ud af det!« »Hvad er der i Vejen?« spurgte jeg deltagende, thi hans ulykkelige og nedslagne Mine opvakte min inderligste Medfølelse. Det var en sørgelig og omstændelig Jeremiade, han gav til Bedste, medens vi fulgtes ned ad Gaden. Indholdet var i kort Begreb følgende. Ankensen havde aldrig for været besværet med Juleindkjøb. Den eneste Slægtning, han havde, en gammel enøjet Tante, fik hver Jul af ham en lille Portemonnaie med et Tyvekronestykke i. Iaar slap han ikke saa let. »Tænk Dig,« udbød han, »jeg skal kjøbe Julegaver til min Forlovede, min Svigermoder, fire Svogere, hvoraf to ukonfirmerede, og sex Svigerinder, Fanny, Jacobine, Ulrikke, Camilla, Sophie og Louise. Og hvad der er det Værste,« sukede han, »de vil Allesammen helst have Pynt, det siger Emilie — det er min Forlovede, veed Du — og hvordan skal jeg elendige Menneske, der ikke har fjerneste Begreb om den Slags Ting, bære mig ad dermed? — Jeg har nu tænkt mig,« fortsatte han, »at kjøbe en Sløjfe til Fanny og en Brosche til Jacobine, og en Bertha — hedder det ikke en Bertha? — til Ulrikke — nej det var til Sophie — og Broschen til Fanny og et Armbaad — ja hvem var det nu, der skulde have et Armbaad? Det var Jacobine.«

»Nej, det var Broschen,« indvendte jeg.

»Var det virkelig Broschen?« spurgte Ankensen med en tvivlende Mine, »jeg synes næsten, det var Sløjfen. Men lige galt er det. Jeg kan slet ikke finde ud af det. Jeg veed ikke, hvor jeg skal kjøbe det og hvordan det skal se ud. Jeg er ligesaa hjælpeløs som et to Maaneders Barn. Gid jeg laa i Vuggen igjen!« hviskede han næsten grædefærdig.

Jeg havde virkelig ondt af ham, og idet jeg pegede paa en Port, hvorover der i alenlange Bogstaver af Straaleild læstes: »Jule-Udstilling«, raadede